

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 maja 2020 r. o nieprzedłużeniu umowy strony skarżącej jako umowy zawartej na czas nieokreślony;
- w stosownym przypadku stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 grudnia 2020 r. w sprawie oddalenia zażalenia w zakresie w jakim dodaje ona elementy uzasadnienia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu popełnionego przez organ upoważniony do zawierania umów o pracę (zwany dalej „OUZU”) przy stosowaniu kryteriów oceny kandydata do przedłużenia umowy, a dokładniej przy interpretacji pojęcia „przyszłych przewidywalnych potrzeb”, które na dzień wydania decyzji nie były nigdy przedmiotem decyzji ani nawet nie zostały określone.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do bycia skutecznie wysłuchanym przed wydaniem niekorzystnej decyzji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dobrej administracji i uzasadnionego prawa skarżącego do bycia ocenionym na podstawie ustalonych kompetencji wymaganych dla sprawowania danej funkcji. Skarżący podnosi, że decyzja została przyjęta w oparciu o uprzedzenia i obawy, lecz bez rzeczywistego badania jego zdolności do należytego wypełniania obowiązków.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez OUZU przy ocenie profilu skarżącego i jego zdolności do należytego wypełniania obowiązków.
5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia prawa i naruszenia obowiązku dbałości.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2021 r. – Amort i in. / Komisja

(Sprawa T-165/21)

(2021/C 189/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heidi Amort (Jenesien, Włochy) i 31 dalszych skarżących (przedstawiciel: R. Holzeisen, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga na decyzję wykonawczą Komisji Europejskiej C(2021) 698 (final) z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie udzielenia warunkowego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „COVID-19 Vaccine AstraZeneca – Szczepionka przeciw COVID-19 (ChAdOx1-S [rekombinowana])” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady opiera się na następujących zarzutach.

1. Zarzut pierwszy: zaskarżona decyzja wykonawcza narusza art. 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 (!). Wykazano naukowo, że rozpowszechniona na całym świecie panika z powodu rzekomo wysokiego wskaźnika śmiertelności związanej z zarażeniem SARS-CoV-2 jest bezpodstawna. Ponadto WHO i UE nie dokonały prawidłowego ustalenia sytuacji kryzysowej w znaczeniu zagrożenia zdrowia publicznego.

2. Zarzut drugi: zaskarżona decyzja wykonawcza narusza art. 4 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 z powodu:
- braku pozytywnej równowagi ryzyko – korzyść zgodnie z art. 1 pkt 28a dyrektywy 2001/83/WE^(?);
 - braku przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 507/2006, ponieważ prawdopodobne jest, że wnioskodawca nie będzie w stanie dostarczyć wyczerpujących danych klinicznych;
 - braku przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 507/2006, gdyż nie ma niezaspokojonych potrzeb medycznych, które miałyby być spełnione przez dopuszczony lek;
 - braku przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 507/2006.
3. Zarzut trzeci: naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1394/2007^(?), dyrektywy 2001/83/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 726/2004^(*).
4. Zarzut czwarty: rażące naruszenie art. 168 i 169 TFUE, a także art. 3, 35 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 507/2006 z dnia 29 marca 2006 r. w sprawie warunkowego dopuszczenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi wchodzących w zakres rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2006, L 92, s. 6).

(²) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

(³) Rozporządzenie (WE) nr 1394/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie produktów leczniczych terapii zaawansowanej i zmieniające dyrektywę 2001/83/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz.U. 2007, L 324, s. 121).

(⁴) Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2021 r. – *Autorità di sistema portuale del Mare Ligure occidentale* i in. / Komisja

(Sprawa T-166/21)

(2021/C 189/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: *Autorità di sistema portuale del Mare Ligure occidentale* i 15 skarżących (przedstawiciele: F. Munari, I. Perego, G. Roberti, S. Zunarelli, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji z dnia 4 grudnia 2020 r. nr C(2020) 8498 final w sprawie systemu pomocy SA.38399 2019/C (ex 2018/E) wdrożonego przez Włochy – Opodatkowanie przedsiębiorstw – porty we Włoszech.